

ikke paabudt, for det kan man vel ikke, men i hvert Fald henstillet — og saa vidt jeg ved, er det blevet fulgt saa at sige alle Vegne —, at Lærerne vælge en, maaske to, og at Kommunalbestyrelsen ogsaa vælger en til at føre Tilsyn med Bogsamlingerne, og det er disse, der i de Kommuner, hvor man i det hele opretter Børnebogsamlinger, baade staa for Indkøbet og for Fordelingen af Bøgerne til Skolerne. I saa Henseende forekommer der mig at være al Grund til at være tilfreds med den Ordning, der er truffen.

Maa jeg angaaende Tilskuddet til den højere Pigeskole i Aalborg blot gøre den Bemærkning, at det er rigtigt nok, at det er noget ekstraordinært, der her sker. Men det, at det faar saa ekstraordinært et Udseende, ligger noget i, at vi fra Finansudvalgets Side og, som jeg har forstaaet, i god Overensstemmelse med Tinget her, og navnlig da med Finansministeren, Tid efter anden er gaaet til med ret stor Strenghed at holde paa, at der fra Statens Side ydet Laan, være sig til det ene eller det andet Foretagende, og der for saadanne Laan er fastsat bestemte Renter og Afdragsvilkaar, ville vi ikke bagefter ind paa enten helt at stryge eller foretage Nedsættelser i Renter og Afdrag. Havde det været under den Periode, hvor Rigsdagen var ret flot, maa jeg maaske sige, naar Folk kom og bad om Henstand med Renterne, saa i et, saa i to, saa i fem Aar, er jeg ikke i Tvivl om, at saa havde man sagt: Ja, ja lad os lade staa til et Par Aar eller 3 for at se, om det ikke kan gaa bedre, lad den Frøken, der driver Skolen i Aalborg, blive fri for at betale Renter, saa kunne vi se, om det maaske kan gaa bedre. Nu kunne vi ikke her gøre en Undtagelse fra det, vi ellers følge som en Regel og ogsaa have fulgt her ved Finanslovens 3die Behandling, hvor vi et Par Steder have forhøjet Bevillingerne dels til Finansens Lysinstitut og dels til Magdalenehjemmet, hvis jeg ikke husker fejl, under Hensyn til, at de skulle til at svare Renter af et Beløb, de hidtil ikke have svaret af. Der kunde man jo have sagt, at de skulde være fri for at svare disse Renter. Men det sige vi ikke, de faa et Tilskud, da det ellers vil knibe for dem. Det er akkurat det samme, vi gøre her, det er i fuldstændig Konsekvens med den Stilling, vi hidtil overalt have indtaget i saadanne Tilfælde. Jeg kan ikke se, der er noget at indvende mod det, vel at mærke, naar man i det hele erkender, at der er Grund til at tage

sig af denne Skole under de særlige Omstændigheder.

Jeg skal indskrænke mig til dette, idet jeg i øvrigt udtaler min Erkendelse af de mange „Tak“, der ere rettede til Finansudvalget. Jeg kunde fristes til at sige, at det synes at kunne medføre, at alle eller i alt Fald mange af dem, der ikke have noget at sige Tak for, staa op og udtale deres Beklagelse af, at de ikke ogsaa kunne udtale deres Tak.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Spørgsmaalet om Skolernes Rengøring skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men jeg kan ingenlunde være enig med det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Jørgensen), naar han mener, at mange af Bestemmelserne om Rengøring kunde ophæves, og endda vilde Skolerne kunne blive vel og tilstrækkeligt rengjorte. Det tror jeg ikke. Jeg tror ingenlunde, at der er ret mange af de Regler, som ere foreskrevne i Cirkulæret, ganske i Overensstemmelse med Tingets Beslutning forud, som vilde kunne ophæves, uden at det vilde gaa ud over Skolens ordentlige Renholdelse, og deri var jo ogsaa det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen) enig med mig.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) mente, at det var noget ganske nyt, at Skatteyderne i en Købstad skulde deltage i Udgifterne til deres Kirke. Men det er jo en meget stor Misforstaaelse af det ærede Medlem. Det er jo tværtimod saaledes, at der i de allerfleste Købstæder Aar for Aar maa af Kommunekassen afholdes Udgifter til Kirken. De allerfleste Købstadkirker eje sig selv, og da de sjælden eje noget ud over dette ene, eller i alt Fald meget lidt af Gods og Tiende, er der ingen anden Vej til at faa deres Fornødenheder tilfredsstillede, end at Kommunekassen maa betale. Loven om Kirkesyn af 1861 bestemmer med Hensyn til større Vedligeholdelsesudgifter og andre ekstraordinære Udgifter ved en Kirke, der ejer sig selv, at naar Kirkesynet har forlangt Arbejdet udført, og Kirken ikke selv ejer Midler, saa Pengene maa skaffes til Veje ved Paaligning, kan Kommunalbestyrelsen forlange Oversyn eller Sagens Indankning til Afgørelse af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Det er den Vej, Kommunalbestyrelsen kan gaa, enten at forlange et Oversyn eller at gaa til Ministeriet, og naar den har faaet